

РЕШЕНИЕ

№ 40860

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9474** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Образувано е по жалба на Н. П. Н. срещу решение за предоставяне на достъп до обществена информация № ЗДОИ-30-1/25.08.2025 г., издадено от съдебен помощник във Върховния касационен съд (ВКС), упълномощен със заповед № 45/13.01.2023 г. на председателя на ВКС, с което е предоставен достъп до обществена информация по въпрос № 5 от подаденото от жалбоподателя заявление с вх. № ЗДОИ - 30/11.08.2025 г., а по т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от заявлението информацията не е предоставена.

С жалбата се иска отмяната на решението в цялост. Твърди се, че то представлява отказ за предоставяне на обществена информация, като са изложени доводи по всяка от точките в искането. Жалбоподателят излага, че ВКС не е представил доказателства в подкрепа на твърдението си, че делото на генерал К. било засекретено, а също така не е съобразил ТР № 4 от 2014 г. на ОСНК на ВКС. Допълва, че засекретяването не може да бъде за неограничен период от време. Също така, независимо от компетентността или липсата на такава на председателя на ВКС да налага наказания на съдии, налице бил надделяващ обществен интерес досежно причината за наложеното наказание на съдията У. В жалбата се сочи още, че ВКС разполага с данните относно срочността на правораздаването си, тъй като всеки съд в България следи с автоматизирани инструменти за срока на изготвяне на съдебните актове и дали е изтекла давността по наказателните производства. Поддържа, че ВКС разполага с исканата от него информация, или поне с такава, която е в подобен вид или форма. Позовава се на относима според него съдебна практика, като застъпва, че е достатъчно задълженият орган да разполага с данните в базисния им

вид и е без значение дали те вече са структурирани по начина, поискан от заявителя.

В съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично. Поддържа изцяло посоченото в жалбата, като в допълнение излага съображения, че във ВКС съществувало аналитично звено, съставено от статистици и експерти, които извършват обобщаващи справки, поради което предоставянето на поисканата от него информация е възможно, информацията съществува, но от ВКС не я предоставят. Противопоставя се на твърдението, че съществува съдебна практика, забраняваща предоставянето на актове на магистрати. Прави аналогия с дела, в които прокурори са били задължени да представят различни свои актове, като твърди, че щом това задължение е относимо за прокуратурата, то се отнася и спрямо публичен съдебен акт.

На 24.11.2025 г. жалбоподателят представя писмени бележки, в които оспорва твърденията на административния орган и се позовава на относима според него съдебна практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ).

Ответната страна - съдебен помощник във Върховния касационен съд (ВКС), упълномощен със заповед № 45/13.01.2023 г. на председателя на ВКС, в писмено становище от 18.11.2025 г. изразява позиция, че жалбата е недопустима и неоснователна. Поддържа, че липсва правен интерес от обжалването на процесното решение, както и че същото не представлявало отказ за предоставяне на информация по смисъла на ЗДОИ. Твърди, че всички точки от искането на жалбоподателя, с изключение на т. 5, по която била предоставена исканата информация, били извън обхвата на критериите за обществена информация, посочени в ЗДОИ. Изложеното в решението по т. 1- т. 4 и т. 6 от искането има характер на уведомление по чл. 33 от ЗДОИ, а не на административен акт по смисъла на АПК и като такова, не подлежи на обжалване, като се позовава на съдебна практика.

В становището са посочени и подробни мотиви и относно неоснователността на жалбата. За твърденията в жалбата, отнасящи се до т. 2 от искането се сочи, че за да бъде една информация обществена, тя трябва да е обвързана и с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава търсената от закона специална цел. По отношение на заповед № 956/04.10.2021 г., същата не отговаря на изискването за обществена информация, тъй като е издадена извън правомощията на председателя на ВКС, съгласно чл. 114 и чл. 311, ал. 1, т. 1 от ЗСВ и не се отнася до общото организационно и административно ръководство, което да обхваща група хора, което поставя заповедта извън приложното поле на ЗДОИ. Досежно твърденията на жалбоподателя по т. 3 и т. 4 от заявлението органът застъпва позицията, че исканата по тези точки информация не е налична и не може да бъде представена. За твърдяното от Н. в жалбата по отношение на т. 6 от искането му, задълженото лице посочва, че е наличен друг, специален ред за искане на процесната информация. В становището е цитирана и съдебна практика. Ответната страна моли жалбата да бъде оставена без разглеждане като недопустима, а в условията на алтернативност, да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендират се разноски.

В съдебно заседание, ответникът се явява лично. Поддържа изложеното в писменото становище. Соочи, че съществува структура Аналитично звено във ВКС, сформирана по заповед на председателя, като тя се състои от съдии от трите колегии на ВКС, в нея не работят служители със статистически функции, които да обобщават практиката. Самото предназначение на звеното е за изготвянето на правни становища по дела на Конституционния съд, становища по законопроекти и становища по сигнали във ВКС за противоречива или неправилна практика.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на Н. П. Н., заведено с вх. № ЗДОИ-30/11.08.2025 г. по описа на ВКС. Заявлението е подадено на основание ЗДОИ, като с него се иска

предоставянето на посочена от заявителя електронна поща на следната информация:

1. Каква е причината председателят З. да десезира ВАС по дело 11886/2021, както е видимо тук: [https://info-idx.iustice.bg/courts/portal/edis.nsf/eact.xsp?id=183481S&code=vas&guid=\[ЕГН\]](https://info-idx.iustice.bg/courts/portal/edis.nsf/eact.xsp?id=183481S&code=vas&guid=[ЕГН]).
2. Моля да ми предоставите мотивите на председателя П. за налагане на наказание на съдията У., които бяха обект на делото. Моля да ми предоставите и мотивите на председателя З. да прекрати делото, чрез оттегляне на жалбата.
3. Моля да ми предоставите списък на делата (номер, година и докладчик) в НК на ВКС, по които няма решение повече от 12 месеца след като са обявени за решаване.
4. Моля да ми предоставите списък на делата в НК (номер, година и докладчик), в които наказателното производство е прекратено по давност - както преди да бъдат обявени за решаване, така и след като са обявени за решаване (например н. д. 541/2022 и н. д. 471/2024).
5. Моля да ми предоставите разпореждането на председателя З. - както и всички други относими правила, инструкции и прочее - които регламентират и обуславят формирането на новия съдебен състав по н. д. 340/2021. А именно, Разпореждане № 12/23.02.2022 на съдия Г. З., както и всички свързани, предхождащи и/или последващи го документи.
6. Моля да ми предоставите - алтернативно да публикувате на сайта на ВКС - пълното решение по н. д. 1045/2018. Това дело не е нито секретно, нито поверително. Следователно фактът, че Вие криете съдебния акт буди дълбоко недоумение и дори притеснение. Вашето селективно и силно филтрирано прес-съобщение по това дело по никакъв начин не може да замести прочита на самото решение.

Органът е приел, че заявлението отговаря на изискванията на чл. 25 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

С оспореното решение № ЗДОИ-30-1/25.08.2025 г., е предоставен достъп до обществена информация по въпрос № 5 от постъпилото Заявление с вх. № ЗДОИ- 30/11.08.2025 г., а именно, предоставено е разпореждане № 12/23.02.2022 г. на съдия Г. З. по н. д. № 340/2021 г. по описа на ВКС и Правилата за образуването и случайното разпределение на делата във Върховния касационен съд, утвърдени със заповед № 1771 от 16.07.2018 г. на председателя на Върховния касационен съд и действащи към момента на издаване на търсеното разпореждане. В акта са изложени мотиви, че исканата информация по т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от заявлението не представлява обществена информация по смисъла на чл. 2 от ЗДОИ и е извън приложното поле на закона.

По отношение на въпрос № 1 от заявлението, органът отбелязва, че съгласно съдебната практика на ВАС, в приложното поле на ЗДОИ попадали онези актове на органите на съдебната власт, които са част от извършваната от тях административна, ръководна и организационна дейност в изпълнение на административни функции като част от държавния апарат. В случая се иска отговор на въпрос, а не достъп до информация. Въпросът не предполага предоставяне на сведения и данни, в какъвто смисъл е чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, а изисква обяснения от сезирания орган, свързани с конкретно съдебно производство, по което ВКС е страна. Следователно така формулираният въпрос № 1 не цели достъп до сведения и данни по смисъла на ЗДОИ.

Досежно първото изречение на въпрос № 2 от заявлението, органът посочва, че мотивите на председателя П. за налагане на наказание на съдия У., което е обект на цитираното съдебно производство пред ВАС, нямат характер на административен акт и това ги поставя извън приложното поле на чл. 2 от ЗДОИ. Причината, поради която заповедта, в която мотивите са обективирани, да е извън обхвата на ЗДОИ е, че макар издадената заповед № 956/04.10.2021 г. да е административен акт, то същата не е издадена съгласно правомощията на председателя на ВКС, което е установено с решение по Протокол № 42/23.11.2021 г., т. 2.1. на Съдийската колегия на

Висшия съдебен съвет, с което заповедта отменена. СК на ВСС е приела, че заповедта е издадена при липса на материална компетентност, т.е. че същата е нищожна. Органът застъпва, че за да е налице обществена информация, то същата следва да е обвързана с и с правомощията и дейността на органа, защото само тогава тя би могла да притежава търсената от закона специална цел.

Касателно второто изречение на въпрос № 2 от заявлението, органът заявява, че оттеглянето на жалбата било пряко свързано с правните изводи на СК на ВСС. Отбелязва, че молбата за оттегляне на жалбата е част от конкретно съдебно производство, по което ВКС е страна. Изтъква още, че мотивите на молбата не са обективирани в административен акт и не са част от извършваната от ВКС административна, ръководна и организационна дейност в изпълнение на административни функции като част от държавния апарат и в този смисъл исканата информация не е нито официална по смисъла на чл. 10 ЗДОИ, нито служебна съгласно чл. 11 ЗДОИ, следователно не е обществена информация по смисъла на чл. 2 ЗДОИ, което я поставя извън обсега на закона.

По отношение на въпроси № 3 и № 4 от заявлението, органът заявява, че ВКС не разполага със структурирана информация по посочените от заявителя критерии. Според органа въпросите са отново извън обхвата на ЗДОИ, като за въпроси, касаещи пряко работата на органите на съдебната власт, следва да се приложи посоченият в Закона за съдебната власт (ЗСВ) ред. Препраща към годишните доклади на ВКС, съдържащи статистически данни за дейността на съда, които са публично достъпни на официалната интернет страница на ВКС, както и към Единния портал за електронно правосъдие (ЕПЕП), който се намира на интернет страницата на Висшия съдебен съвет и към Централния уеб базиран интерфейс за публикуване на съдебни актове (ЦУБИПСА), който също е платформа на ВСС.

Искането по т. № 5 от заявлението е удовлетворено и на заявителя е предоставено разпореждане № 12/23.02.2022 г. на съдия Г. З. по н. д. № 340/2021 г. по описа на ВКС, тъй като същото представлява административен акт и отговаря на изискванията по чл. 11 ЗДОИ - служебна обществена информация. Обръща се внимание относно искането за предоставяне и на всички други свързани и/или предхождащи акта документи, че основният документ, който е обусловил издаването на разпореждане № 12/23.02.2022 г. са и действащите към момента на издаване му Правила за образуването и случайното разпределение на делата във Върховния касационен съд, утвърдени със заповед № 1771 от 16.07.2018 г. на председателя на Върховния касационен съд и същите са публично достъпни на интернет страницата на съда.

Досежно последния въпрос № 6 от заявлението, ответникът посочва, че образуваното касационно наказателно дело № 1045/2018 г. е класифицирано и е маркирано с гриф за сигурност „строго секретно“. Позовава се на ТР № 2 от 14.04.2025 г. по т. д. № 4/2021 г. на ВАС, като заявява, че съдебните актове по дела, по които е приложена класифицирана информация, се публикуват в частта на техния диапазон, а мотивите се публикуват само тогава, когато в тях не се обсъжда класифицирана информация. Съгласно чл. 360о, ал. 3 от ЗСВ не подлежат на обявяване в регистъра актовете, с които се разкрива защитена от закон тайна и мотивите към тях и други актове, определени от пленума на Висшия съдебен съвет. В случая органът е приел, че издаденият съдебен акт - решение № 50002/23.07.2025 г. по КНД № 1045/2018 г. на тричленен състав на ВКС е маркирано с гриф за сигурност „секретно“, на основание Приложение I към чл. 25, Раздел II, т. т. 1, 3, 5, 9 и 10 във вр. с чл. 28, ал. 1, т. 2 от ЗЗКИ. Изразена е позицията, че е осигурена публичност на издаденото съдебно решение чрез съответното прессъобщение на интернет-страницата на съда: <https://www.vks.bg/novini/kirov-24.07.html>. С оглед изложеното, задълженият субект е приел, че конкретното съдебно решение не може да бъде публикувано и не може да бъде предоставено предвид съдържащото на класифицирана информация.

Решението е изпратено на заявителя на посочения от него адрес на електронна поща на 05.08.2025 г., като заявителят е потвърдил получаването на решението, чрез електронно писмо от същата дата.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, в частта, с която административният орган не е предоставил информация по т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от подаденото заявление, подадена е в срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Оспореният акт не подлежи на разглеждане в частта по т. 5, тъй като с него се удовлетворява искането на жалбоподателя за предоставяне на исканата информация, поради което е налице хипотезата на чл. 159, т. 4 от АПК - оспорваният няма правен интерес от оспорването. Предвид изложеното жалбата срещу решение за предоставяне на достъп до обществена информация № ЗДОИ-30-1/25.08.2025 г. в частта по т. 5 следва да се остави без разглеждане, а образуваното съдебно производство следва да се прекрати в тази част.

Разгледана по същество жалбата срещу решението в частта по т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6, е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ в предписаната от закона форма и в съответствие с материалния закон.

Решението на задълженото лице във ВКС следва да бъде разгледано като частичен отказ. Жалбоподателят изрично е посочил, че оспорва акта в цялост, въпреки че искането му в т. 5 е уважено от органа и на заявителя е предоставена информация по него. Независимо от уведомителната част в решението, същото не може да бъде определено като неподлежащо на оспорване уведомление по чл. 33 от ЗДОИ, защото липсва изявление, че задълженият субект няма данни за местонахождението на търсената информация. Това решение представлява подлежащ на оспорване акт по същество на спора, като според установената съдебна практика само актът, с който задълженият субект по чл. 3 от ЗДОИ уведомява заявителя, че не разполага с исканата обществена информация и няма данни относно нейното местонахождение не подлежи на оспорване по реда на АПК, а всяко друго произнасяне, при което не е удовлетворено искането за предоставяне на достъп до обществена информация представлява изричен отказ. С оглед факта, че само едно от исканията за предоставяне на достъп до обществена информация е удовлетворено, изричен отказ не би могъл да е налице, следователно съдът приема, че е налице частичен отказ.

Обществените отношения, свързани с достъпа до обществена информация, са уредени в ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган, натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В процесния случай оспореното решение е издадено от компетентен орган, съгласно заповед № 45/13.01.2023 г. на председателя на ВКС на основание чл. 114, ал. 1, т. 1 и ал. 5 от ЗСВ и чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, с която Ц. В. - съдебен помощник във ВКС е оправомощена да разглежда заявления за достъп до обществена информация по смисъла на ЗДОИ, съответно да постановява решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация.

При издаване на решението са спазени изискванията за форма по смисъла на чл. 59, ал. 2 във вр. ал. 3 АПК и специалната разпоредба на чл. 28, ал. 2 ЗДОИ, като са посочени и мотивите, обосноваващи основанията на органа да откаже да предостави исканата информация. Решението за предоставяне на частичен достъп е мотивирано, като заявителят е уведомен надлежно за неговото издаване.

Актът е постановен в срока по чл. 28, ал. 1 ЗДОИ, съгласно която разпоредба заявленията за

предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалните правила за това, като органът не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяна на решението на процесуално основание. За съществено се счита това процесуално нарушение, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не беше допуснато, органът би стигнал до различен от отразения в решението извод. Т. нарушение не се констатира, поради което следва да се извърши проверка за съответствието му с материалния закон по чл. 146, т. 4 АПК.

Отказът на задълженото лице във ВКС да предостави отговор на въпроса по т. 1 от заявлението, а именно: „Каква е причината председателят З. да десезира ВАС по дело 11886/2021, както е видимо тук: [https://info-idc.iustice.bg/courts/portal/edis.nsf/eact.xsp?id=183481S&code=vas&guid=\[ЕГН\].](https://info-idc.iustice.bg/courts/portal/edis.nsf/eact.xsp?id=183481S&code=vas&guid=[ЕГН].)“, е постановен при спазване изискванията на Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ). Правилно е преценено, че исканата информация не е обществена, тъй като не попада в обхвата на разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от закона – не е свързана с общественения живот в Република България и не може да формира мнение относно дейността на задължения по закон субект. Поставеният въпрос не предполага предоставяне на сведения и данни в какъвто смисъл е чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, а изисква обяснение на сезирания орган. Следователно така формулирана т. 1 от заявлението всъщност цели провеждане на беседа между органа и заявителя, а не достъп до сведения и данни по смисъла на ЗДОИ, тъй като чрез отговора на запитването, не може да се получи информация, свързана с обществения живот и с дейността на задължения субект. Недопустимо е съставяне на нови документи във връзка със запитване за достъп до обществена информация под формата на отговори на конкретно поставени въпроси. Това налага заключението, че отказът на сезирания орган по т. 1 от заявлението е постановен в съответствие с нормативната уредба.

По отношение на поисканата с т. 2 от заявлението информация, касателно мотивите на председателя на ВКС за налагане на наказание на магистрат, съответно мотивите за последващо оттегляне на жалба срещу решение на СК на ВСС, с което заповедта на председателя на ВКС е отменена поради липса на компетентност, съдът споделя, че същата не подлежи на предоставяне. Правилно органът по ЗДОИ е приел, че тази информация е част от адм. дело № 11886/2021 г. по описа на Върховния административен съд и с мотивите на съдебния състав заявителят може да се запознае. Мотивите на предложението за налагане на дисциплинарно наказание, както и мотивите на последващото оттегляне на жалбата срещу решението на СК на ВСС представляват и основание за отказ за предоставяне на достъп до тях, на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 от ЗДОИ във връзка с чл. 313, ал. 3 от Закона за съдебната власт. В последната разпоредба е посочено, че до постановяването на акта за налагане на дисциплинарно наказание на привлеченото към дисциплинарна отговорност лице не може да се разгласяват факти и обстоятелства във връзка с дисциплинарното производство. Доколкото в случая не е постановен акт за налагане на дисциплинарно наказание, не следва да бъде предоставен достъп до информация за мотивите на предложението за налагане на наказание по чл. 308, ал. 1, т. 1 от ЗСВ, съответно мотивите за оттегляне на жалбата от председателя на ВКС. В съответствие с тази специална законова уредба относно разгласяване на факти и обстоятелства е и разпоредбата на чл. 318, ал. 1 от ЗСВ, предвиждаща заседанията на дисциплинарния състав, съответно на пленума на Висшия съдебен съвет, да се провеждат при закрити врата, като изключение относно публичността на заседанията на кадровия орган.

По отношение на т. 3 и т. 4 от заявлението, органът е приел, че във всички случаи, за да се предостави достъп до исканата информация, същата следва да е налична и вече създадена като законът ограничава правото на достъп до съществуващите документи и държавните органи нямат задължение да създават такива, за да удовлетворят искането на заявителя, т. е. да създават информация, която законът не изисква от тях да създават, обработват и съхраняват. В случая според ответника заявителят е поискал статистически данни относно броя на

прекратените поради изтекла давност наказателни дела, които не се създават и съхраняват от задължения субект, а за да бъде предоставена исканата информация същата следва да бъде налична, а не създадена по повод конкретно искане, като за него не е нормативно установено задължение за създаване на търсената със заявлението информация. При евентуално ново произнасяне не би било възможно да бъде издаден административен акт с друго съдържание. Лицата по чл. 3 от ЗДОИ нямат задължение по този закон да създадат поискана от тях информация, а само да я предоставят ако тя е създадена и се съхранява при тях. Освен изложеното в годишните отчетни доклади на ВКС се съдържа статистическа информация за висиящността на делата, както и за просрочените съдебни актове, а този доклад се публикува ежегодно, както на сайта на ВКС, така и на ВСС, поради което информацията е обществено достъпна, за което заявителят е уведомен в обжалваното решение.

Относно т. 5 от заявлението, искането на жалбоподателя е удовлетворено - предоставени на жалбоподателя са: разпореждане № 12/23.02.2022 г. на съдия Г. З. по н. д. № 340/2021 г. по описа на ВКС; Правилата за образуването и случайното разпределение на делата във Върховния касационен съд, утвърдени със заповед № 1771 от 16.07.2018 г. на председателя на Върховния касационен съд и действащи към момента на издаване на търсеното разпореждане. Органът правилно е посочил, че свързаните с разпореждането документи са публични и съгласно чл. 26, ал. 1, т. 4, предл. 2 ЗДОИ е предоставил на електронния адрес на заявителя интернет адрес, където се съхраняват или са публикувани данните. Жалбоподателят няма правен интерес да оспорва процесния административен акт в тази му част, тъй като информацията, описана в т. 5 от заявлението е предоставена от органа. Следователно, както бе посочено по-горе жалбата следва да бъде оставена без разглеждане в тази част и производството по делото да се прекрати.

Що се отнася до искането, съдържащо се в т. 6 от заявлението, следва да се вземе предвид, че в приложното поле на ЗДОИ попадат само онези категории актове на органите на съдебната власт, които са част от извършваната от тях административноправна дейност. В настоящия случай заявителят е поискал предоставяне или публикуване на пълните мотиви на решение, върху което е поставен гриф за сигурност „секретно“. Правилни са изводът на задълженото по ЗДОИ лице, че тази информация съгласно чл. 36 от ЗЗКИ не може да бъде предоставена, нито публикувана, доколкото с Тълкувателно решение № 2 от 14.04.2025 г. на ВАС по т. д. № 4/2021 г., ОСС, I и II колегия е прието, че съдебните актове по дела, по които е приложена класифицирана информация, се публикуват в частта на техния диспозитив, а мотивите се публикуват само тогава, когато в тях не се обсъжда класифицирана информация.

Дейността на съдилищата е част от обществения живот и е от съществено значение за неговото функциониране, поради което законодателят е създал специални правила за нейното регулиране. Основен принцип, въз основа на който се урежда тази сфера на обществените отношения е публичността - чл. 121, ал. 3 от КРБ, чл. 5 от ЗСВ, чл. 12 от АПК, чл. 11 от ГПК, чл. 20 от НПК. Проявление на този принцип са правилата, които например регламентират публичност на съдебните заседания – чл. 132 от ЗСВ, чл. 20 от НПК; незабавно публикуване на съдебните актове – чл. 64 от ЗСВ; заседанията на пленума и на колегията на Висшия съдебен съвет са публични и се излъчват пряко в интернет освен в случаите, когато се обсъждат предложения за налагане на дисциплинарно наказание или документи, съдържащи информация, класифицирана по ЗЗКИ – чл. 33, ал. 7 от ЗСВ. Предвидени са и специални правила, които предвиждат публичност относно личностите, които осъществяват съдебната власт. Успоредно с това в нормативната уредба са предвидени и механизми за защита на други права и интереси, а именно личните данни на физическите лица, правото на личен и семеен живот, защита на човешкото достойнство, на националната сигурност и т. н. Проявление на този баланс на интереси е установеното в чл. 211 от ЗСВ общо правило на „тайната на съвещанието“ при решаване на всички дела и конкретно установени специфични правила за начина на провеждане на тайното съвещание и гласуване, заличаване на лични данни, провеждане на заседания при закрити врати, публикуване на съдебни актове без мотиви, анонимни свидетели и др.

Националната правна уредба е в съответствие с принципа на пропорционалност, защото ограничаването в определени хипотези на принципа на публичност е в интерес на оправдани цели за защита на установени права и законни интереси, които са сравними с интереса на обществото да има право на пълен достъп до работата на съдебната система, за да има възможност да формира собствено мнение за нея.

Предвид всичко изложено поисканата от заявителя информация по т. 6 е защитена тайна по силата на закон и задълженият субект не е имал право да предостави достъп до нея.

По тези съображения, съдът намира, че отказът по т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от обжалваното решение е обоснован и че не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила по ЗДОИ.

Оспореният акт не противоречи и на целта на закона, тъй като основната цел на ЗДОИ е, чрез предоставяне на обществена информация, да се даде възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по ЗДОИ субекти. В конкретния случай търсене на обяснения от задължения субект, която не е свързана с правомощията му, на информация, която органът не притежава, както и на информация, за получаването на която е предвиден специален ред за предоставяне или защита, е отказана в съответствие с целта на ЗДОИ и на специалните ЗСВ и ЗЗКИ. Поради това, органът е постановил правилно решение, като е предоставил частичен достъп до исканата обществена информация, която отговаря на изискванията на ЗДОИ.

Предвид изложеното съдът приема, че не са налице основания за отмяна на оспорения отказ, тъй като същият е правилен и законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да се отхвърли.

Въпреки този изход на спора, на ответника не се дължат разноски. Съдебният помощник се е явявала лично по време на настоящото съдебно производство, в качеството си на страна - издател на оспорения административен акт, и разноски за юрисконсултско възнаграждение, макар и претендирани, не се следват. С оглед изложеното, не е приложима разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, тъй като не е осъществено процесуално представителство, страната не е представлявана от юрисконсулт, а сама е участвала в процеса.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София – град, 29 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. П. Н. срещу решение № ЗДОИ-30-1/25.08.2025 г., издадено от съдебен помощник във Върховния касационен съд (ВКС), упълномощен със заповед № 45/13.01.2023 г. на председателя на ВКС, в частта, касаеща т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от заявление с вх. № ЗДОИ - 30/11.08.2025 г.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Н. П. Н. срещу решение № ЗДОИ-30-1/25.08.2025 г., издадено от съдебен помощник във Върховния касационен съд (ВКС), упълномощен със заповед № 45/13.01.2023 г. на председателя на ВКС, в частта, с която е предоставен достъп до обществена информация по т. 5 от заявление с вх. № ЗДОИ - 30/11.08.2025 г.

ПРЕКРАТЯВА съдебното производство по адм. дело № 9474/2025 г. по описа на Административен съд – София-град в тази част.

Решението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд в частта, с която жалбата е оставена без разглеждане и производството по делото е прекратено. В останалата част, решението е окончателно.

Съдия: